

натъ нѣколко отъ васъ. Освенъ това азъ нѣмамъ време да размишлявамъ за такива глупави дреболии. Ако искашъ накратко да чуешъ мнението ми, то ето го: майка ти трѣбва лошо да се е грижила за тебе, та си попаднала така напълно въ властта на ихневмонитѣ. Вече трѣбва да си отивамъ въ къщи и да се грижа за децата си. Прощавай. Нека Богъ ти е на помощъ.

Мравката си отиде. Славейтъ хвъркна въ храста и запѣ въ топлия приятенъ вечеренъ здрачъ така сладко и мило, че всички се заслушаха и му се възхищаваха, а лястовичката се издигна къмъ небето, съ което предсказваше хубаво време за другия день.

Гжсеницата, примирена, пжтуваше на зѣлния листъ и ядѣше.

„Струва ми се, че тука започва да става доста тѣсно — каза единъ отъ младитѣ ихневмони на другата сутринъ — азъ много мжчно дишамъ“.

— За това зная единъ добъръ съветъ — обади се другъ. Ние ще пробиемъ дупки въ дихателната тржба на нашата домакия и ще имаме веднага нужното количество въздухъ. Но трѣбва да се внимава, защото инѣкъ тя може да се задуши преждевременно.

Предложението се одобри и се изпълни. Гжсеницата крѣскаше още повече, отколкото по-рано.

„Въздухъ! Въздухъ! Нима трѣбва да се задуша?“

— Това нѣма да стане — отговориха малкитѣ — но ти трѣбва да се научишъ да се задоволявашъ съ малко. Я започвай пакъ зелето!

— Не мога вече — каза гжсеницата една сутринъ — невъзможно е вече!

„Сега вече е достатъчно“, си рекоха малкитѣ ихневмончета.